

Ἄνοίγει ἡ Πύλη τοῦ ἱεροῦ, σκύφτουν τὰ παλληκάρια
 Τάνδρειωμένα μέτωπα τὸ μάρμαρο χτυπάνε.
 Καὶ καρτεροῦν ἀκίνητα τοῦ γέροντα τὰ λόγια.

Ἐπρόβαλ' ὁ καλόγερος. Τὸ πρόσωπό του φέγγει
 Σὰ χιονισμένη κορυφή στοῦ φεγγαριοῦ τῆ λάμψη.
 Στὰ λαβωμένα χέρια του βαστοῦσ' ἓνα βαρέλι.
 Πῶκλειε μέσα θάνατο, φωτιά κι' ἀπελπισία.
 Ἐκεῖνο μόνο τῶμενε, ἐκεῖνο μόνο φθάνει.

Τὰ γόνατά του ἐχτύπησαν ὀρμητικὰ τὴν πλάκα,
 Ἐσήκωσε τὰ χέρια του, τὸ πρόσωπό του ἀνάρτει,
 Κι' οἱ πέντε τὸν ἐκύτταζαν βουβοὶ μέσα στὰ μάτια.
 Καὶ κλαίοντας ὁ Σαμουήλ, εἰς τῶνα του τὸ χέρι
 Τὸ ἱερὸ Ποτῆρί του καὶ στᾶλλο τῆ λαβίδα,
 Ἄρχησινε τὴν Κοινωνία τοῦ Πλάστη νὰ μεράζῃ.

Ὁ πρῶτος ἐμετάλαθε, μεταλαθαίνει κι' ἄλλος,
 Τὴν ἔδωσε στὸν τρίτον, κι' ὁ τέταρτος τὴν πέρνει,
 Καὶ φθάνει ὡς τὸν ὕστερο καὶ τοῦ τήνε προσφέρει.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔψαλλ' ὁ παπᾶς μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή του

«Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ
 »Σήμερον υἱὲ Θεοῦ» . . .

Φωναὶς ἀκούονται, χτυπιαῖς, ἀλαλαγμοὶ, ἀντάρα,
 Πλακώσανε οἱ ἄπιστοι, καλόγερε τί κάνεις; . . .
 Ἐσήκωσε τὰ μάτια του ὁ Σαμουήλ στὸν κρότο
 Καὶ στάζ' ἀπ' τῆ λαβίδα του ἐπάνω στὸ βαρέλι
 Μιά φλογερὴ σταλαματιά ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ γαῖμα. . .
 Ἄστροπελέκια ἐπέσανε, βροντάει ὁ κόσμος ὅλος
 Λάμπει στὰ γνέφ' ἡ ἐκκλησιά, λάμπει τὸ μαῦρο Κοῦγκι.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

[Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς Δρούμμονῶ Οὐλφ, (ἐν Κερκύρα).]

Ἐσθύστηκε σὰν τὸν ἀφρὸ 'ς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου! . . .

Ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐθάψανε δὲν εἶδα κυπαρίσσια,
 Δὲν εἶδα κρίνους καὶ μυρτιαῖς, δὲν εἶδα πικροδάφναις.
 Εἶδα μακρόθε τὰ βουνὰ τῆς Κιάφας νεκρωμένα
 Καὶ τὴν πλατεῖα τῆ θάλασσα καὶ τοῦρανοῦ τὰ νέφη
 Νὰ παραστέκουν σιωπηλὰ καὶ νὰ θεωροῦν τὸ μνῆμα,
 Ὡσὰν νὰ θέλαν νὰ σοῦ εἶποῦν - «Πατέρα, μὴ δακρύζης.
 » Βλέπε κ' ἐμᾶς πῶς εἴμεθα σὰν τὴν καρδιά σου μαῦρα!
 » Πατέρα, μὴν καταραστῆς τὸ χῶμα ποῦ τὴν ἔχει.
 » Ἀγάπησέ το ἐγκαρδιακά. Κι' ἀνίσως μιὰν ἡμέρα
 » Μακρὰ σὲ ρίξουν ἀπ' ἐδῶ τοῦ κόσμου ἢ τρικυμῖαις,
 » Μὴ λησμονήσης τὸ μικρὸ τὸ μνῆμα τοῦ παιδιοῦ σου.
 » Στρέψε τὸ βλέμμα σου συχνὰ 'ς τὴ γῆ ποῦ τὰγκαλιάζει,
 » Ἐπὶ τῆ γῆ ποῦ τῶδωκε ταφή. Κ' ἐκεῖ ποῦ ὁ λογισμὸς σου
 » Θὰ σοῦ ξυπνήξ' ἡ σωθικὰ τοῦ Χάρου τὸ φαρμάκι,
 » Θυμήσου τὰγγελοῦδί σου κρυφὰ νὰ ζευγαρόνης
 » Μ' αὐτὴν τῆ δύστυχη τῆ γῆ ὅπου διψᾷ γι' ἀγάπη.»
 Ἐσθύστηκε σὰν τὸν ἀφρὸ 'ς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου! . . .